

Yol da Olurdum Yoldaş da

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Ağustos 2014

İstifledim yükümü bir kez daha. Kalbura dönmüş heybemden dökülürken çakıl taşları. Yolumu kaybetmemeliyim. Gidişi var dönüşü de olmalı. Muhtemelen kaybedeceğim istikametimi. Hoş varacağım yer bile görüş alanımın dışında iken yine dinleyeceğim tek ses içimde haykıran o deli dolu çığlıklarım.

Bak, gün ağarmak üzere. Hani nerede o ilk ışıkları günün. Belli ki kara gölgeleriyle kapattılar varış yönümü. Ne vardı da çıktılar yoluma.

Onca pişmanlık nağme nağme süzülürken buhar gibi kala kaldım bir başıma. Sessizliğim hiç de hayra alamet değil, bilesin. Ve bilesin ki taş kalpli değilim. Olsam olsam hamur gibi yumuşak kalbimle en çok zararı kendime veririm. Kaldım, mıhlandım. Kendi bilinmezliğimde kayboldum işte. Hepten kayboldum yalnızlık taş gibi oturmuşken yüreğime.

Yüküm çok ağır. Ne görünen ne duyulan sadece içimde yükselen dalga dalga...

Ne de olsa insan eti ağırdır. Yükümü ben sırtlayamazken kimden medet umabilirim ki. Boşlukta uçuşan bir tüy kadar belirsiz ama bir o kadar yakıcı kulağıma çalınan.

Sakıncalı bir düş altı üstü. Sancılı bir yolculuk tek kişilik. Tek kişilik bir sinema bileti senaryosu ve kasti bana ait. Ve tek seyirci salondaki. Karanlığın o cezp edici yakıcılığı.

Yol da olurdum yoldaş da.

Ses de olurdum gerektiğinde gürültü de.

Ama neyim ki ben: Hiç var olmamış bir yabancı...

Girizgah oldukça geniş açıydı. Gidişat yarım kaldı. Ve beklenen son. Daha doğrusu tarafımca engellenemeyen bir kanıksama. Mecbur bırakıldığım.

Çaresizlik belimi bükmekte. Nelere vakıf olma ihtimalim varken kifayetsizliğim burktu bir kez daha içimi. Durduk yerde katlandı ne varsa hem de hiç olmadığı ve hiç beklemediğim kadar.

Mükellefım ama kimden...

Şikayetçiyim; en çok da kendimden. Korkutmak mı korkmak mı... Ne fark eder.

Yaşamak mı yadsımak mı... Kanımca yaşamak ama yadsınmışken bu da bir işe yaramadı.

Döngünün seyri yine çapa attı derinlere. Ben kaybolmuşken dehlizlerde kim bilir kalan yarım nerelerde...
Umurumda olan onca şeyin ağırlığı yine çöktü yüreğime.

Tapmadığım ne varsa ve inandığım tüm bildiklerim. Sevdiğim ne varsa tarafınca reddedilen. Ve sanrılarım gerçek olma ihtimalinin teğet geçtiği.

Şu bahçeyi bir ara çapalamalı. Her yeri ot bürüdü. Çiçeklerim de soldu. Oysa nasıl da sulamıştım. İşte sevgide de tutturamadım ölçüyü. Yoksa böyle mi olurdu. Bilemezdim ki sevgimin korkutucu boyutunu. Üstelik hiç de düşünmedim ters tepeceğini.

Anlamadığım ne varsa ve anladığın anlamsız onca anlatım. Korkutucu olabilme ihtimalini hiç hesaba katmamıştım.

Üstelik hak etmediğim onca söylem. Külfeti de ağırmış, bedeli de.

Bedelsizliğimin bedeli mi bedelin bendeki izdüşümü mü?

Toleransım sınırlı limiti ile bir kez daha ket vurdu imkan dahilindeki imkansızlıklara.

Yok, yok ben ket vurdum. Bilemezdim ki. Üstelik hiç bilmediğim bir yönümdü yüzleştığım. Ertelenmiş ama yine de asla yüzleşmemiş olmam gereken.

Bitmedi henüz yolculuğum, hiç de niyetim yok sonlandırmaya. Ol ya da olma. Ama iyi ol sen yine de...

Değişkenliğimin süzgecinde mümkün merteye yol alırım ben her şeye rağmen. Biraz yavaş olsa da ve bir o kadar farklı ama hedefe kilitlendim bir kez onca yenilgiye rağmen.